

Aistron

2007
kovas
balandis

MANO MIELAS
NENAUDĖLIS

DIANA PALMER

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Diana Palmer
MANO MIELAS NENAUDELIS
Romanas

Versta iš Diana Palmer, Heartbreaker, 2006

© Diana Palmer, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su "Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l."

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Eglė Bareikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Semestras buvo sunkus. Telė Madoks pagaliau apsigynė istorijos bakalauro laipsnį, tačiau vis tiek jautėsi išduota. Jis nepasirodė jos diplomų įteikimo iškilmėse. Atvyko tik Mardžė su dukterimis Dona ir Brende. Nors nė viena jų nebuvo susijusi giminiškais saitais su Tele, tapusia našlaite prieš daugelį metų, bet jos buvo artimos tarytum tikros seserys. Ir joms, skirtingai nei Džei Bi, rūpėjo būti kartu su Tele tokia ypatinga proga. Ir vėl Džei Bi ją įskaudino.

Telė liūdnai apsidairė po bendrabučio kambarėlį. Prisiminė, kokia laiminga čia buvo tuos ketverių metus, ir nubraukusi nuo veido tamsius, trumpus banguotus plaukus atsiduso. Jos blyškiai žalios akys dairėsi paskutinių vadovėlių. Buvo sugalvojusi nunešti juos į universiteto miestelio knygyną ir parduoti: vasarą kiekvienas centas, kurį tik įstengs prasimanyti, bus aukso vertės. Rugsjūtį, prasidėjus rudens semestrai, vėl teks mokėti už mokslą, nes tęs magistro studijas. Ji

svajojo dėstyti koledže, o turėdama tik bakalauro laipsnį galėtų nebent mokyti suaugusiuosius, asistudama vienam iš dėstytojų.

Kažkada Telė tikėjo, kad vieną dieną Džei Bi įsimylės ją ir ves. Bet šios svajonės sulig kiekviena diena darėsi vis blausesnės.

Džei Bi Hamokas buvo Mardžės brolis, išgelbėjęs Telę nuo vieno vaikėzo globos namuose, kur ji glaudėsi po motinos mirties. Jos tėvas buvo vyriausiasis Džei Bi arklainikas. Mirus motinai ir jis vieną dieną pradingo. Nepaisant Mardžės prieštaravimų, Telei teko kraustyti į globos namus, nes, anot Džei Bi, našlei su dviems savais vaikais mažiausiai reikalingos dar ir paaugliškos bėdos.

Viskas pasikeitė, kai vienas našlaitis pasikėsino Telę išprievartauti. Džei Bi, apie tai sužinojęs iš draugo policininko, nedelsdamas išsireikalavo arešto orderio. Vaikis buvo areštuotas ir vėliau išsiųstas į nepilnamečių kardomąjį kalėjimą. Na, Telė gerai žiebė tam vaikėzui, kai jis bandė nuvilkti jos palaidinukę, ir užsiropštusi jam ant kupros laikė prispaudusi tol, kol kiti išgirdo riksmus. Dar visai jaunutė, ji jau buvo tikra bebaimė. Ži-

noma, išgelbėjo dar ir tai, kad berniukas buvo perpus už ją mažesnis ir apgirtęs.

Džei Bi dar tą pačią naktį ištraukė Telę iš globos namų ir atidavė tiesiai Mardžės prieglobstin. Mardžė, kaip ir dauguma kitų, iškart ją pamilo. Telė buvo sąžininga, miela, niekam nešykštėjo savo laiko ir nebijojo sunkaus darbo. Būdama vos keturiolikos ji rūpinosi namų ruoša ir devynerių metų Dona bei dešimties Brende. Mardžė dirbo nekilnojamojo turto agente, tad į darbą tekdavo vykti bet kuriuo paros metu. Bet ji galėjo būti rami, kad Telė išleis mergaites į mokyklą, o vakare padės paruošti namų darbus - ji buvo gimusi prižiūrėti vaikus.

Telė buvo beprotiškai įsimylėjusi turtingą ir temperamentingą Džei Bi. Jam priklausė šimtai akry geriausios žemės netoli Džeikobsvilio, kur jis augino grynakraujus *Santa Gertrudis*¹ galvijus, ir šimtametė ranča, kurioje linksmino turtingus ir garsius žmones. Jam dirbo nuostabus virėjas

prancūzas ir ūkvedė Nelė, mokanti vadovauti ne tik ūkiui, bet ir jo šeimininkui. Džei Bi buvo pažįstamas su garsiais politikais, kino žvaigždėmis ir užsienio šalių karališkosios šeimos nariais dar iš tų laikų, kai buvo rodeo čempionas. Nepriekaištingas manieras jis paveldėjo iš senelės ispanės, o turtus - iš senelio, anglų pero. Nepaisant amerikietiško gyvulininkystės verslo, Džei Bi šaknys buvo europietiškos.

Jis pagarsėjo dar ir dėl to, kad mosuodamas tikslia filmo „Žiedų valdovas“ kalavijo kopija iš savo namų išvijo Ralfą Barouzą. Pasigėręs šis vyras pašovė mylimiausią Džei Bi vokiečių aviganį, nes tas piktai urzgė ir lojo, kai Barouzas jau auštant, suvarius gyvulius, bandė prasliūkinti į darbininkų barakus. Rančioje buvo draudžiama gerti, be to, niekas nežalodavo gyvūnų. Tą pačią minutę, vos tik darbininkų prižiūrėtojas pranešė, kas vyksta, Džei Bi griebė kalaviją, kabėjusį sieninėje ekspozicijoje, ir pasileido barako link. Šuo pagijo, nors ir liko šlubas, o Barouzo nuo to laiko neteko matyti.

Džei Bi iš tikrųjų nebuvo itin visuomeniškas,

nors ir organizavo didžiulius vakarėlius rančioje. Jis gyveno gana uždarai, pasižymėjo bjauriu būdu, arogantiškumu ir turtais. Telė jam buvo artimiausias žmogus, nes būtent ji, būdama dar tik keturiolikos, mirus Džei Bi tėvui, atėjo jam į pagalbą. Tai Telė privertė Mardžę nuvežti ją į Džei Bi namus, kai Nelė panikos kupinu balsu telefonu pranešė, kad Džei Bi baigia nusiaubti darbo kambarį ir sudaužyti kompiuterius. Telė jį pasodino, nuramino ir, kad greičiau išsiblaivytų, paruošė kavos su cinamonu.

Daugelį metų Džei Bi toleravo jos globą. Jis buvo tarsi jos nuosavybė, asmeninis gyvulėlis. Niekas nedrįso apie tai kalbėti, net ir pati Telė. Tačiau augdama ji darėsi vis savininkiškesnė, pavyduliavo kitoms moterims, kurių jo gyvenime buvo nemažai.

Kai Telei buvo aštuoniolika, viena iš Džei Bi draugužių pasakė jai nemalonią pastabą, o Telė atšovė, kad jei ši bus tokia nemandagi su Džei Bi šeimos nariais, jis neilgai draugaus su ja. Merginai išėjus Džei Bi bandė išsiaiškinti su Tele. Jo žalios akys liepsnojo tarsi smaragdai, o tankūs

juodi plaukai iš įsiūčio stojosi piestu. Jis priminė nepriklausą Telei ir jei ji nesiliausianti jo valdyti, bus išmesta. Dar negailestingai pridūrė, kad ji nesanti jo šeimos narė, tad neturi teisės reikšti pretenzijų į jo gyvenimą.

Telė atrėžė, kad visos jo draugės vienodos - ilgakojės, didžiakrūtės, besmegenės gražuolės! Džei Bi nužvelgė neįspūdingą jos krūtinę ir pareiškė, kad ji tikrai netinka šiai kategorijai.

Telė skėlė jam antausį. Tai įvyko nesąmoningai ir jau kitą akimirką ji gailėjosi. Bet nespėjo atsiprašyti, nes jis prisispaudė ją prie savo aukšto, liekno kūno ir pabučiavo taip, kad net po ketverių metų vis dar jaučia silpnumą keliuose. Telė manė, kad šis bučinys - bausmė. Vis dėlto jos burna po jo lūpomis silpnai prasivėrė, ir šis mažytis judesys įžiebė geismą taip arti jos esančiame raumeningame kūne.

Džei Bi stumtelėjo ją ant sofos ir visu ūgiu prislėgė. Bučinys darėsi atkaklesnis ir aistringesnis. Jo liaunas delnas susirado po palaidinuke jos krūtį. Telė supanikavo, atstūmė jį ir išsilaisvino.

Abu sugrižo į realybę. Džei Bi atsiplėšė nuo jos

apimtas dar didesnio įsiūčio nei prieš tai. Jo akys degė pykčiu, tarsi ji būtų padariusi kažką neatleistino. Jis liepė jai nešdintis iš jo gyvenimo visam laikui. Dar tą pačią savaitę Telė grįžo į koldžą, o Džei Bi iki šiol ją ignoruoja.

Atostogos atėjo ir praėjo. Įtampa tarp jų kiek sumažėjo, tačiau Džei Bi stengėsi, kad jie niekuomet neliktų vieni. Jo dovanos gimtadienio ir Kalėdų proga visada buvo beasmenės: kompiuterinė programinė įranga, biografinės arba istorinės knygos, kurios, žinojo, jai patiks. Ji dovano-davo jam kaklaraiščius. Tiesą sakant, tokius pa-čius kaklaraiščius kiekvieno gimtadienio ir Kalėdų proga. Per vieną pigų išpardavimą nusipirko dvi vienodų kaklaraiščių pakuotes, tad nusprendė, kad dovanomis Džei Bi yra apsirūpinusi visam gyvenimui. Kažkada Mardžė padarė pastabą dėl visada tos pačios dovanos, bet pats Džei Bi nieko nesakydavo, kaskart padėkodavo. Turbūt kakla-raiščius kam nors atiduodavo, nes niekuomet jų neryšėjo. Telė ir nesitikėjo, nes jie buvo neįtikėti-nai bjaurūs: geltoni su šlykščiai žaliu drakonu raudonomis akimis. Ji turėjo jų dar dešimčiai me-

tu...

- Ar tu pasiruošusi, Tele? - šūktelėjo Mardžė nuo durų.

Ji buvo panaši į brolių: aukšta ir tamsiaplaukė, tik akys buvo ne žalios, kaip Džei Bi, o rudos. Mardžė buvo miela, netūžminga, gyva. Ji seniai našlavo ir niekuomet nesižvalgė į kitus vyrus. Meilė, sakydavo ji Telei, niekada nemiršta, net jei ir prarandamas jos objektas, o ji daugiau neberasianti tokio nuostabaus vyro kaip jos velionis.

- Aš tik susipakuosiu kelias palaidinukes, - nusišypsojo Telė.

Dona ir Brendė smalsiai dairėsi po bendrabučio kambarį.

- Vieną dieną ir jūs taip gyvensite, - užtikrino jas Telė.

- Tik ne aš, - vyptelėjo šešiolikmetė Dona. - Baigusi žemės ūkio koledžą užsiimsiu galvijų verslu, kaip dėdė Džei Bi.

- Aš būsiu teisininkė, - šypsodamasi tarė septyniolikmetė Brendė, būsima abiturientė. - Noriu padėti vargšams.

- Jai puikiai sekasi gauti, ko nori, - patenkinta mirktelėjo Mardžė.

- Žinau, - prisipažino Telė. - Ji vis dar turi mano mėgstamiausią švarkelį, kurio pati taip nė karto ir nebuvo užsivilkusi.

- Jis man tinka labiau nei tau, - užtikrino ją Brendė. - Tiesiog raudona - ne tavo spalva.

Ką ji žino, mąstė Telė. Kiekvieną kart pagalvoju si apie Džei Bi ji tiesiog paraudonuodavo iš pykčio.

Mardžė stebėjo Telę, pakuojančią lagaminą.

- Rančioje tikrai buvo avarija, - švelniai tarė ji Telei. - Didysis tvartas užsidegė, ir jam užgesinti suvažiavo ugniagesiai iš visos Džeikobso apygardos.

- Neabejoju, kad būtų atėjęs, jei būtų galėjęs, - mandagiai atsakė Telė, pati tuo netikėdama. Džei Bi kiek tik įmanydamas jos vengė. Dėl tų kaklaraiščių jis išsikraustė iš proto ir pats padegė tvartą manydamas, kad tai milžiniškas geltonas drakonas. Ši mintis pralinksmino ją.....